

L'ESQUELLA

DE LA TORRATXA

—Abans, levantaba velos.
—I, ara, plegarà vejes!

Tapes Esquella 1935

Relligat i Tapes
Daurades
Pessefes 8'50

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

TEATRE COMIC

(PALAU DE LA REVISTA)

Companyia de Josep L. Campua i Josep Santpere

¡EXIT! ¡EXIT!

Mujeres de fuego

PER TOTA LA COMPANYIA

TARDES

“La de los ojos en blanco”

Les liquidacions que fa la Casa BASTIDA

Passeig de Gràcia, 18

**GRAN BASAR DE SASTRERIA I
CAMISERIA SISTEMA NORD - AMERICA**

permeten **ARA MES QUE MAI** a vestir elegantment per pocs diners, tota vegada que abandona a qualsevol preu totes les existències sobrants de la temporada d'hivern

100.000 Abrics	des de 25	Ptes.	100.000 Camises	des de 4	Ptes.
100.000 Vestits	» 15	»	100.000 Pijames	» 5	»
100.000 Vestits de nen	» 5	»	100.000 Suèters	» 3	»
100.000 Pantalons	» 5	»	100.000 Mitjons fantasia	» 0'50	»
100.000 IMPE-MIABLES, TRINCHERES I PLUMES	» 15	»			

Amb les seccions de mida tant de Camiseria com de Sastreteria durant la liquidació els preus guardaran relació amb els anteriors.

Tenim una secció a mida ultraràpida que escollint el vestit o abric al matí el poden tenir llest a la tarda.

A desgrat les rebaixes, obsequiem amb segells d'Estalvi Popular de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i Estalvi.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ,
PENEDIDES, 8. - Telèfon 21361
(ARREPENTIDAS)
B A R C E L O N A

FORA DE BARCELONA
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA: trimestre 3 Pessefes
ESTRANGER: trimestre 5 Pessefes

CRONICA

"Barcelona" comèdia en tres actes

ACTE PRIMER. — «Don Lacandro té tanta vergonya política com joventut.»

Si no fos perquè la cosa no es pot prendre d'altra faisó, ens creuríem que el senyor Lerroux és un suïcida o, més ben dit, un ximple.

I el mateix diríem dels quatre gats escadussers que el van a escoltar, que li amenitzen l'ancianitat i li fan veure que encara serveix per a quelcom més que d'espantaocells de frac...

Pobre Lerroux!! I com n'has d'estar agrait, d'aquesta Barcelona benèvola amb tu, tan tolerant, que no t'ha tret amb el cabàs de la brosa, a tu i als teus satèl.lits, perquè, en primer lloc, no sabia on llançar-vos i, en segon lloc, perquè li feu més pena que fàstic...

¿Qui t'ha enganyat i pobre velle! a fer-te muntar a l'avió, si al primer espetec que va fer el motor ja et van saltar les dents postisses, se't va descordar el braguer, i vas baixar a corre-cuita plorant com un infant rebec que no vol que li rentin la cara?

¿Que no ho veus, que aquests ex-joves que fan la *guarda de corps*, el dia que torni el rei (si torna) et deixaran per anar-li a netejar les sabates amb la llengua? ¿Que no ho saps veure que et passegen més que el penó de Santa Eulàlia?

Torna-te'n, i no siguis cap de trons, que ets com el lleó nafrat, de llanes borrenques, que ja no té força ni per a espantar-se les mosques. Tira el teló de la paròdia que estàs representant i plega abans que et facin plegar.

Que Déu i el Rei siguin amb tu!!

ACTE II. — «Al port hi ha un vaixell rus.»

Rus, sí, senyors, rus! Tant rus com el difunt tsar, l'acaparador de

brillants. Rus com Tolstoi, com el mateix Stalin.

Rus i brut... brutícia de carbó, que malgrat la seva negror llueix com si es donés vergonya d'ésser tan negre.

El tripulen dotze infeliços i sis dones no gaire més felices que ells.

En gairebé tots els països, feus dels jesuïtes, els pobres russos no poden desembarcar.

Tan tost el semàfor anuncia la seva arribada, la policia acordona el moll on atraca el vaixell, i l'únic que pot saltar en terra breus moments, és el capità que ha de lliurar la documentació al cap del port.

Els tripulants han comès un gran pecat, el pecat d'ésser russos, d'haver-se sabut emancipar d'un esclavatge de segles enllà. El pecat de haver fer, de Rússia, una nació de progrés, de treball, de germanor.

Espanya no podia ésser menys que altres nacions

Quant Catalunya sofreix i calla, Astúries plora el dolor d'una repressió brutal. Les eleccions properes han de aclarir la incògnita del nostre esdevenidor. La presència d'un escamot de pobres russos posa pell de gallina als èmuls de Cambó, de March, d'Alfons XIIIè, dels ex-marquesos i ex-comtes que a Espanya patim, que també s'han sabut emancipar, però a espatlles dels baus, puix que els han enriquit, fent contraban, altres fent política, altres venent sang d'espanyol al Marroc. Pobres russos! Però malgrat les disposicions poca-soltes que us priven el perfecte dret de saltar un moment en terra, d'abraçar els vostres companys, que, com vosaltres abans, pateixen totes les estúpides esclavituds, unes noies germanes d'aquestes que comparteixen amb vosaltres les penalitats de la vida de mar, us han ofrenat uns rams de roses, de roses roges, com els cors

dels qui admiren el vostre valor, la vostra tenacitat exemplar...

ACTE III.—*La Batalla de papyrus*

Paperot va i paperot ve. La Lliga no para d'empastifar cantonades, façanes i parets amb cartells d'un gust molt lliguer. N'hi ha per donar i per vendre. El cap de propaganda del partit s'ha tornat foll.

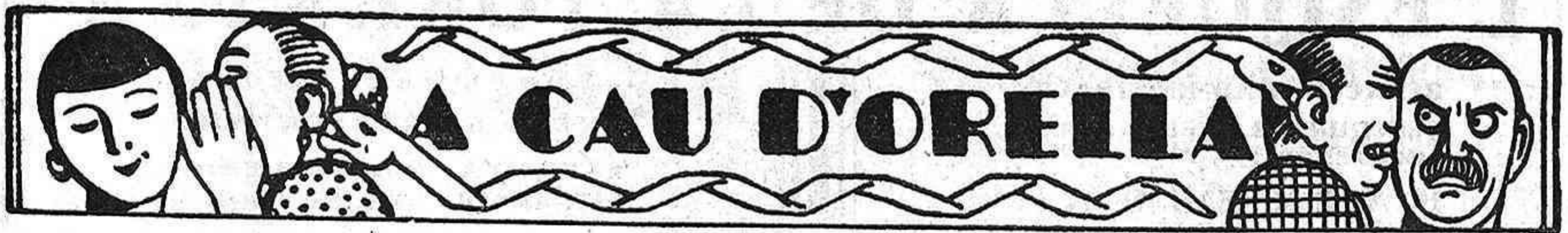
Els gràfics grollers, insultants, desafiadors, estúpits, no meravellen ningú. La Lliga és de sobres coneguda per sorprendre el més tou en política.

De la mateixa manera que empastifa els carrers, perquè s'apropen eleccions, i s'adreça als obrers per repetir-los l'eterna cançó del seu progrés, empastifa mig Barcelona enlairant Crist Rei. Ara, la mateixa provocació lladruguera d'abans, la mateixa de quan governa, i de quan crida de l'estranger estant. Però, a Barcelona, repetim-ho, la Lliga no la pot ensenyar més. Ens ho sabem de memòria. Ni Cambó, ni Cirera, ni Matons. Són indigestos tots per als estòmacs dels barcelonins i de tots els catalans.

La Lliga no cerca res més que perpetuar i estendre l'empresonament dels obrers. A Cambó, el record dels catalans entre reixes no el deixa dormir, i tracta, el mateix que els seus còmplices, de justificar-se als propis ulls, emplenat la ciutat de cartells grollers i malforjats.

Si el senyor Cambó ens vol creure, el millor que podrà fer és empa-perar-se la cambra on dorm d'aquestes propagandes i potser, a força de contemplar-les, sospesarà la grandiositat del seu fracàs, de la seva mala fe política, del seu balanç fatídic per a Catalunya i per a tots els bons catalans.

¿Què dèieu de les eleccions?

Fa temps que L'ESQUELLA DE LA TORRATXA es malfia que s'arribin a realitzar les bescantades eleccions que han de tornar al ciutadà la plenitud de les garanties constitucionals.

Es tracta d'un ajornament, i ens sabria greu, en aquesta ocasió de sentar plaça de profetes...

Ara fan la pau

Els abissinis sembla que tornen a donar fe de vida, mentre el gran Mussolini escriu, en els seus diaris, anatemes contra l'opressió de les nacions sancionistes.

¡Pobrissona Itàlia!...

Mussolini té més penques que Lerroux, que ja és tenir-ne!

La valentia reunida, S. A.

Els monàrquics, o sigui els Foronda, els Ciscar, els Sedó, els Pic i Pon i els Godó, remenen la cua, contents. Conten amb els diners d'en March que, com a bon contrabandista, els donarà gat per llebre.

Donant-se el bec altre cop

L'ex-reina Victòria, aquella vella verda de los pájaros antipáticos, ha anat a Roma a declarar-se àvia.

L'ex-nas pudent també hi ha anat a Roma a declarar-se àvia. de Segura ja es llepen els dits, pensant en la reconciliació dels dos ex-fracassats.

Als catalans, les evolucions del bidet reial, tant se'ns en dóna. Tant se'ns en fum que dormin junts, com l'un en terra i l'altre penjat. Encara que preferíem la darrera modalitat per ambdós.

El Mecenat de la fam

El senyor Compte i Viladomat, aquell bon senyor milionari que fa uns anys va lliurar un milió de pessetes a l'Hospital Clínic, ha donat cent mil pessetes més per a les guarderies d'infants. Del gest no cal dir-ne res, humanitàriament considerat.

Però quan el senyor Compte i Viladomat doni, encara que sigui de tercera part del que ha donat, per als obrers parats o per als innocents empresonats, llavors publicarem el seu retrat i tot.

La propaganda electoral es fa al carrer o no es fa.

Els honrats botiguers...

Al carrer de l'Hospital hi ha una pastisseria que expèn els bombons a pes, però en el fons de les paperines possen un contrafort que pesa dues unces i mitja.

L'altre dia va ésser denunciat a l'autoritat, però el guàrdia que rebé la denúncia va aconsellar al denunciat que ho deixés córrer, car no valia la pena el fart de caminar que s'hauria de fer. El partisser continua treballant i la llei de ganduls es va aplicant a caprici dels senyors que tallen el bacallà.

L'afer dels carnets

Encara fa pocs dies Donya Censura Cloròtica i Cedícola ens va treure tot el que feia esment al maulurat carnet pichiponià. Ara resulta que el carnet no serveix per a res.

Es natural, el servei ja el va fer. Va donar uns milers de pessetes a quatre desaprensus.

Russos a la vista!!!

Al port hi ha un vaixell rus. Això no vol dir res. Als tripulants, no els han deixat desembarcar, però de terra estant els han tirat rams de flors.

Eren roses rojes.

Si no vols brou...

Aquesta setmana les reminiscències del matrimoni Gil-Lerroux, només han produït trenta o quaranta condemnes a obrers... Les dretes estan de malhumor. Ho sentim!

Encara esbufega

L'ancià Lerroux encara esbufega. Ni els pecats, ni l'asma, ni la vergonya política, no li han pogut evitar el fracàs que tingué l'altre dia en el míting de l'Olimpia.

Cal reconèixer que en Lacandru és un valent o, almenys, un ximple.

Amb unes eleccions...

Ha quedat resolt el conflicte anglo-egipci. Amb unes eleccions n'hi ha hagut prou.

Ací passarà el mateix, i, si les guanyen les Esquerreres, els catalans ho tindran resolt tot.

—Penseu que només votant l'esquerra poden sortir aquests homes.

GLOSSARI

Un altre prestigi
cional de "corcoll"

ns no fa gaire —qüestió de po-
setmanes— restaven, encara,
panya, fent el ple, uns quants
xò que en diuen «timbres d'ho-
reliquia d'un passat de glò-
inflades com boles de sagí i li-
lades com Déu ha volgut.

n parlar de la frugalitat dels es-
pols, de la puntualitat rigurosa-
t exacta amb què començaven
consells de guerra i les curses de
us, de la seriosa omnipotència
Banc d'Espanya (institució no
vella com sembla, però que ha
ofitat els anys) i, sobretot, del
tigi màgic de la rifa, una de les
es més pulcres i respectables del
hom oblidava totes les mani-
eries i jocs picarescs dels castis-
de la política, i els tipus i esce-
de castanyoles i pandereta que
inen en un ambient europeïtzat
força o per seguir la moda. N'hi
a un altre, de prestigi màxim:
«autos de fe». Val a dir que no
desaparegut del tot, s'han trans-
nat. N'hi ha un altre, encara, de
nt, punyent, que ha corregut to-
les carreteres i que han cantat
els gitanos, el qual va deixant
re inesborrable del seu pas. D'a-
st no en podem parlar.

els qui havem enumerat més
nt, i que gairebé feien la com-
ncia a allò que ens feien dir a
di de:

«Tres jueves hay en el año
que relucen más que el sol.»

aviat no se'n cantarà gall ni ga-
llina.

La frugalitat dels espanyols pas-
sarà a la història com un de tants
tòpics. No hi havia tal desmenja-
ment voluntari, sinó dieta imposa-
da pels qui tenien cura de mesurar
els aliments del poble. Aquesta vir-
tut se'n va en orris, malgrat del que
fan per a mantenir-la, els qui enca-
ra paguen, a l'Espanya dels «seño-
ritos», jornals de cinc rals.

Els consells de guerra ja no co-
mencen amb aquella puntualitat tan
rigurosa; en canvi, se'n fan més,
i una cosa va per l'altre. Les curses
de braus continuen encara la bona
tradicció; però se'n celebren menys.

El Banc d'Espanya continua es-
sent encara aquell mite que dona
ahora la sensació d'un Moloc in-
saciable i la d'una presó guardado-
ra de tresors, única presó a la qual
els misteriosos no tenen entrada. En-
cara hom s'imagina els consellers
lluïnt una gran panxa farcida de
dobles de quatre, embridada per
una imponent cadena d'or, una bre-
va de pam als llavis i un capell de
copa de set reflexos a la bola del
cap. Per ara, és la fortalesa aparent-
ment més inexpugnable... Ens acos-
tem, però, al Dimecres de Cendra,
i no és de més recordar allò de
Sic trànsit, glòria mundi.

El prestigi més popular, més arre-
lat a l'ànima i a la consciència, di-
riem també al tarannà del bonjan,
era la rifa. Constituïa l'única nota
alegre, optimista, prometedora, que
es destacava de l'espès panorama

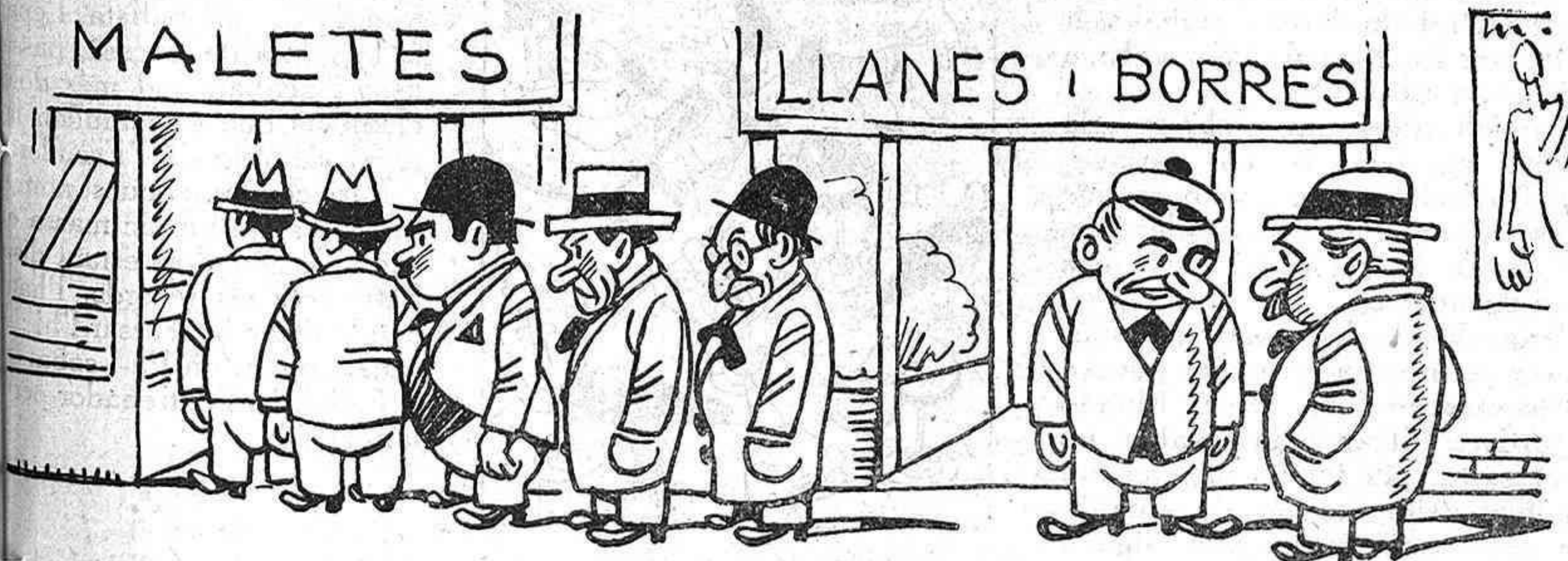
«nacional». Volíem, tots plegats,
oblidar que ens estafaven; que l'Es-
tat, que feia de crupier, es quedava
la part, no direm del lleó, sinó de
tota una lleonada. ¡Tant se val!
L'esperança de treure o el goig
d'heure unes monedes que sembla-
va que venien del cel, ens compen-
sava de malsons, crisis, contribu-
cions i de tota la ruia de calamitats
que ens volta des de Cap d'any a
Sant Silvestre.

A més, era un joc tan net! ¡Aquí,
sí, que no hi valien trafiques ni in-
fluències! Al loter, hom li tenia
tanta veneració com si fos un sacer-
dot oficiant a la capella on despat-
xava vigèsims i enters.

I té! De sobte, la sacerdotessa
màxima, la qui semblava afavorida
pel déu de la sort, amb l'encàrrec de
repartir a mans plenes la gràcia dels
premis grossos, la gran Maria Illa,
s'aixeca amb la bomba i deixa l'Es-
tat amb un pam de nas i als devots
de la rifa amb una il·lusió menys.
I el més fosc d'aquest afer, és que
el poble no ho veu gaire clar, i per-
doneu la «perogrullada». Banc entre
mig, negocis il·licits, bitllets venuts
després de premiats... ¿Què passa
ací? es pregunta el jugador de bona
fe. Es que...? Seria horrible...!

Només faltaria que, malgrat de
les invocacions dels bisbes, Déu do-
nés el triomf a les esquerres, ja que
segons els nostres catòlics, és Déu
i no els electors, qui decideix la vic-
tòria a les urnes. Llavors, ¿què fa-
ria aquest bonjan espanyol, al qual
han ensenyat que només es podia
ésser feliç per un miracle del cel o
per un premi de la rifa?

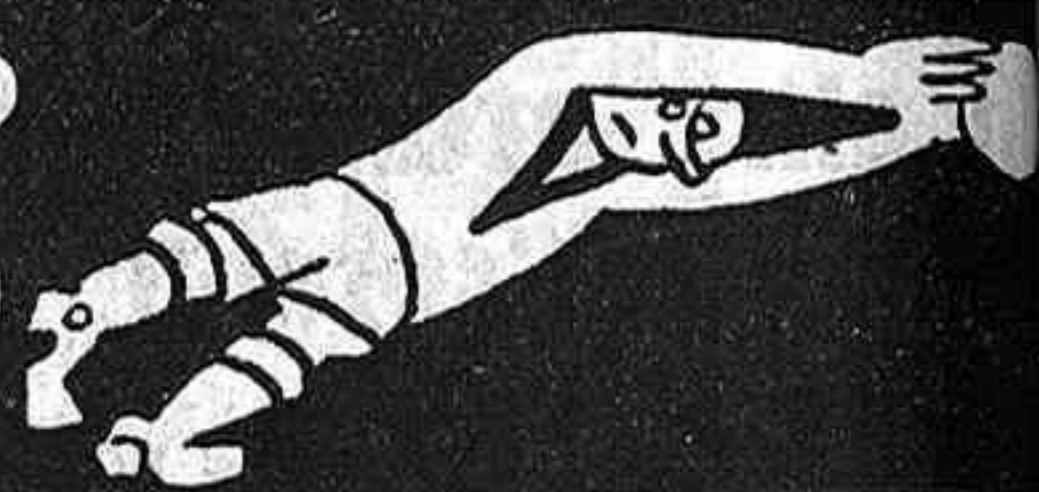
PANICAL

—¿Es venen molts matalassos?

—Ni un. Aquest any només es venen maletes i calçotets.

Esports

Sagetes

Al pronòstic de futbol de la setmana passada anunciàvem que el Barcelona guanyaria l'Espanyol per 2 gols a 1. Van encertar els gols del Barcelona, però l'Espanyol, al qual concedíem un gol, el de l'honor, ens ha fet quedar malament. Consti, però, que hem encertat el resultat del Barcelona.

Tampoc no ha discrepat gaire del nostre el resultat de l'Atlètic, de Bilbao-Oviedo. Dèiem que seria un 3 a 2, i va resultar un 4 a 2 per excessiva punteria dels bilbaïns.

Dels altres resultats és millor de no parlar-ne, perquè hauríem de donar satisfaccions.

Anem per la setmana entrant:

Espanyol-Madrid, 1-3.
 Atlètic (M.)-Barcelona, 2-2.
 València-Ràcing, 1-3.
 Oviedo-Sevilla, 3-1.
 Hèrcules-Ossassuna, 3-1.
 Betis-Atlètic, de Bilbao, empat.

**

¡Quin èxit, el del benefici del Club Natació Mediterrani! El Teatre Escola mai no ha vist un espectacle semblant. Aquell drama d'Echegarai feia estremir la concurrència.

Hi havia un rei Wadga que semblava un rei de cartes, amb vestit de lloguer i corona de llauna. Es a dir, un rei de veritat.

I aquell túnel que s'obria cada vegada que en Rubió parlava. Aquell túnel que era una boca que no es va empassar l'apuntador perquè a sota l'escenari hi havia dos que l'aguantaven.

Però una de les coses que més ens va plaure, fou el paper que va representar en Fina, d'«El Mundo Deportivo»! Tant nauria valgut no haver sortit, per fer un paperet tan raquític! Allò era fer de «maldito», però amb dret a dir alguna cosa.

A les senyorettes Duran i Fontanelles, que les hem guardades per

acabar, perquè van ésser el millor del programa, ens van fer creure que érem al paradís, presenciant una escena d'angelets voltats de dimonis petits.

(Això dels dimonis, encara que resulti clerical i apostòlic, ho diem per als actors de «doublé» del Mediterrani.)

**

Ara s'ha posat de moda la lluita India; la van exhibir el dissabte a l'Olímpia. Cinc senyors carregats de palpissos i presumint al llombríngol, lluitaven dalt del reng tots a l'hora fins que en quedava un de sencer, vencedor dels altres.

Resultava divertit de veure com dos senyors n'agafaven un per tirar-lo a l'aigua, però que després

ELECTOR CONSCIENT

—No entro pas; això és una casa de barrets.

s'escometien els dos aliats per re qui es lliurava de l'altre eren panxades a la piscina i der a la pista, fins al punt pensar que un altre dia els p espectadors de butaques hi amb un paraigües.

Sort que no ens ho vam p seriosament, i que ens hi va un tip de riure.

**

Sembla que l'entrenador de celona ha descobert un no centre, i que aquest és cata cap a peus. Es tracta d'Argemí fou del Sabadell.

Diuenge el va fer jugar p mera vegada i el xicot ho com un home.

¿Es que veritablement esta lalt Bèrkessy? ¿Es cert que una indigestió, però que aqu el va privar d'acudir a prese partit des de les llotges de buna?

Si l'hongarès no s'espavil bar la forma que sembla ha dut en part, ens temem que Argemí, li haurà sortit un tidor.

**

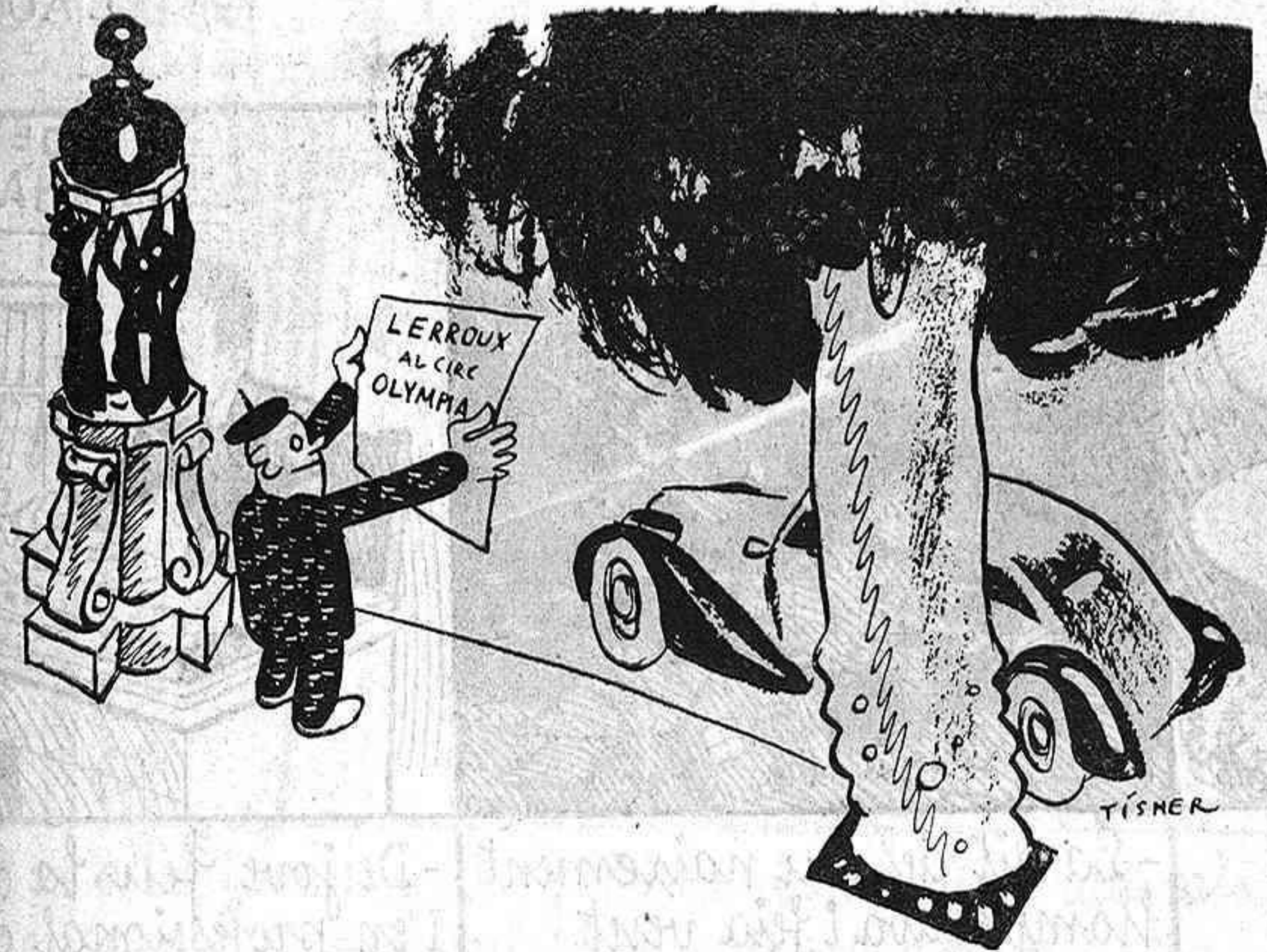
El Club Natació Barcel trobat l'home que li manc entrenar els nedadors. Spèiss sulta una meravella i un família per als Sabata, Lep ta la grípia de la casa, pass asos i acabant pel més dol elements que es remullen la ra al safareig de l'Esculler-

Però com que aquest nom seger resulta un xic massa tric i els nedadors estant dis batre tots els rècords, l'ha catalanitzar i escursar-l'hi senzillament en Pa-i-ceba.

Felicitem l'entrenador per lanització.

**

No tots els asos de la b ricana són invencibles. Freddy Míller, l'home qu

—Ja et conec, herbeta, que et dius Lerroux!

tombar les il·lusions a la Monumental enviant Gironès a la lona? Freddy Miller, el boxador *gentleman* i negociant a la vegada, que vingué a Europa a guanyar-se la videta a les costelles dels infeliços que l'anàvem a veure, ha estat batut, per dos desconeguts.

I pensar que Gironès no era desconegut i va parar la galta!...

**

Els francesos, que sempre han fet el *préssec* jugant al futbol, són uns peces, en canvi, jugant a rugby.

Malgrat això, passen coses interessants als camps de França. Fa pocs dies, uns jugadors de cert equip de rugby, i no pas dels més dolents, va tenir l'acudit de celebrar un dinar abans del partit de competició que havien de jugar i algun d'ells, més amic d'alçar el colze que de llençar la pilota oval, acudí al camp i anava de tort en lloc de córrer com calia, i ben prim va anar com de resultes del que havien begut de massa, no clavessin una pallissa a l'àrbitre.

A ben segur que la pilota ovalada la devien veure quadrada o potser rodona.

**

Aquella provatura de l'Escolà davanter-centre no va donar el fruit que s'esperava. El xicot va jugar, però, d'interior davant el club d'Alacant, i els gols no sortien.

Diumenge, davant dels de l'Espanyol, les coses ja van anar millor. L'Escolà cercant lliurar-se de Pérez i avençant pel camp quasi bé sempre cap a l'ala esquerra per no topar amb el terrible defensa espanyolista, féu un excel·lent partit i aconseguí marcar un golàs emocionant, palesant condicions excel·lents per ocupar el lloc on juga de principi de la temporada.

Nosaltres érem defensors de Raich davanter-centre, però, ara, potser acabarem per retre'ns davant de l'evidència. L'Escolà és un davanter-centre per al Barcelona, però això sí, cal madurar-lo una miqueta.

**

Sembla que els americans es prenen a la fresca això dels campionats mundials celebrats a Europa, i que no fan cas que un Sangchili sigui campió del món havent guanyat el títol a un Alf. Brown.

Direm per què. A Nova York anuncien Sixt Escobar, el porto-riqueny, i a Lou Salica per jugar-se el títol mundial dels galls al Màdisson.

El pobre Sangchili encara espera que li admetin l'entrada a Nova York i es passeja per Europa, mentre els americans van fent la seva amb l'idiotisme del burgès que perquè té diners es creu amb el dret de fer el que li doni la gana, prescindint

dint de la pròpia dignitat i de les lleis.

**

Senyors... la boxa se'ns ha ensopeït. Impera el *catch-as-catch-can* i s'ha fet l'amo de l'opinió que abans anava a la boxa.

¡Què hi farem! Cal esperar que el públic s'arribi a cansar, i que surtin boxadors de categoria per fer vibrar les multituds, com Gironès ho feia, i que permeti a les empreses bons negocis de taquilla com ara passa amb les lluites de descarregadors del moll.

**

Sembla que el Laietà, que s'ha tornat partidari del cervantisme, no ha decidit encara fer president honorari en Royo Vilanova, però no trigarà gaire a fer-ho.

Ara, han posat una secció femenina perquè les nenes «basquetegin» i l'han batejada amb el nom de «Club Femenino Layetano».

Felicitem els directius i que Gil Robles els beneeixi.

**

L'Areso, del Barcelona, ha fet una juguesca que diumenge guanyaran l'Atlètic, de Madrid, i que pagarà un sandwich de filet, si els toca el perdre.

Celebrarem que no li toqui de pagar, però ens fa molta por que haurà de fer el gest olímpic del llençament de la pesseta. Els partits en camp contrari, encara que siguin amb l'Atlètic de Madrid, costen molt de guanyar quan arriba la segona volta.

**

Tornem a parlar de l'Escolà, del Barcelona. (Encara que no ens plaugui gaire, com bons laics i republicans, de ficar-nos amb escolanies.)

Al campionat de Catalunya, el davanter-centre del Barcelona va marcar 19 gols en nou partits, i, ara, al campionat de Lliga, en nou partits de primera volta, n'ha fets set, tenint en compte que no va jugar a Pamplona.

¿Es que l'Escolà afluixa? No. Es que els equips juguen millor i que Escolà no té temps de pensar-s'hi, de posar-s'hi bé, de xutar i d'esperar que el porter badi.

Cal un xic més de rapidesa i

L'AUCA DEL FRANCESC CAMBO

-L'enemic número 1 va nàixer a Besalú.

-La nit del seu naixement llamegava i feia vent

-De jove feu la carrera i en professional degene...

-Ingressa a l'Ajuntament i ara comença el marriment

-Fa combines amb radicals i embutxaca bastants rals

-De parlamentaris l'Assemblea en fuig, darrera una cartera.

-Treballant el sur i les Chades guanya els duros a cabassades

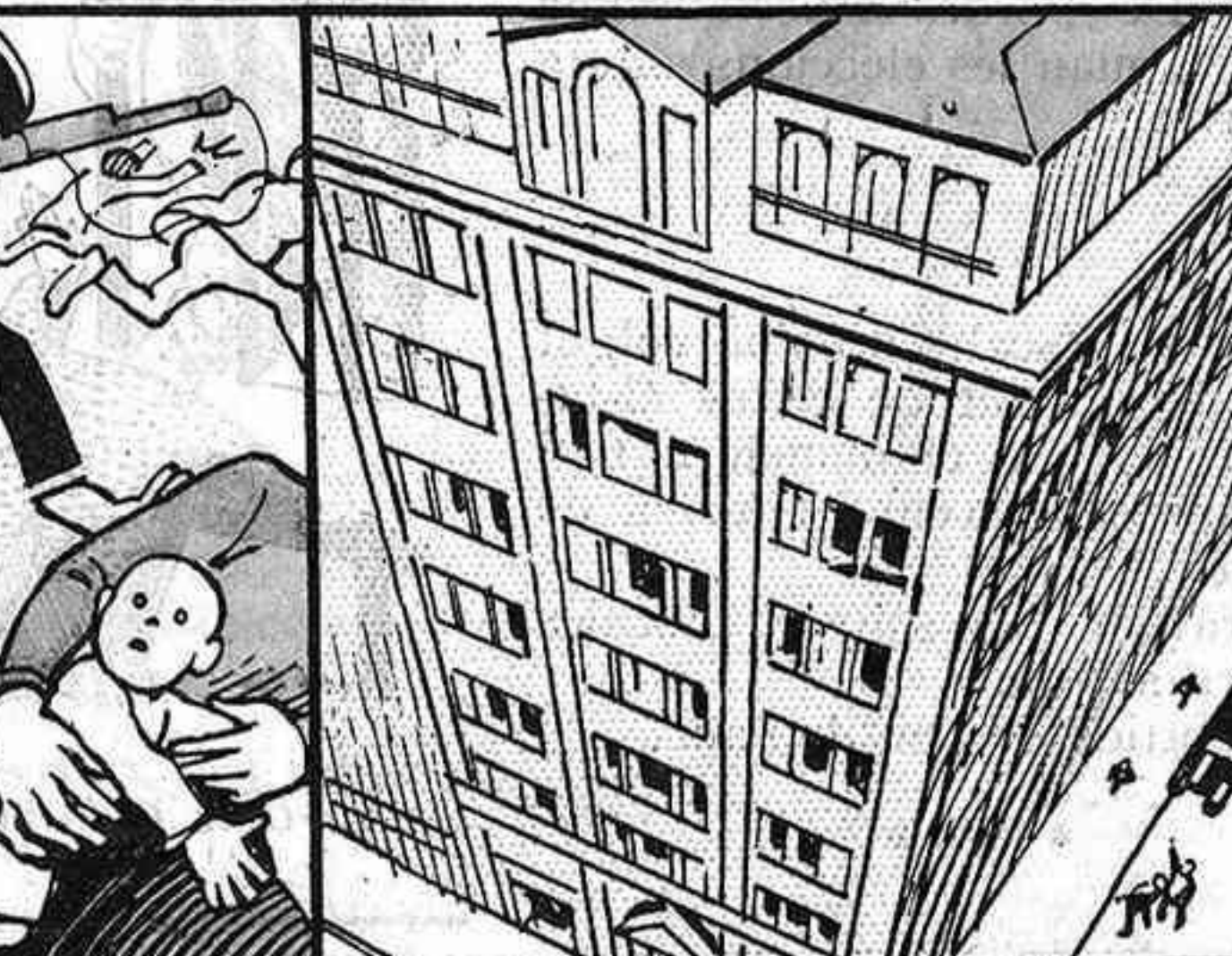
-El Banc de Barcelona molt bé els consells li abona

-Fa grans farras amb els i ella sempre s'agafa on pot

-Ingressa en el sometent i esbera tota la gent

-Té una casa a la Via Laietana tocant a la Plaça de la Llana

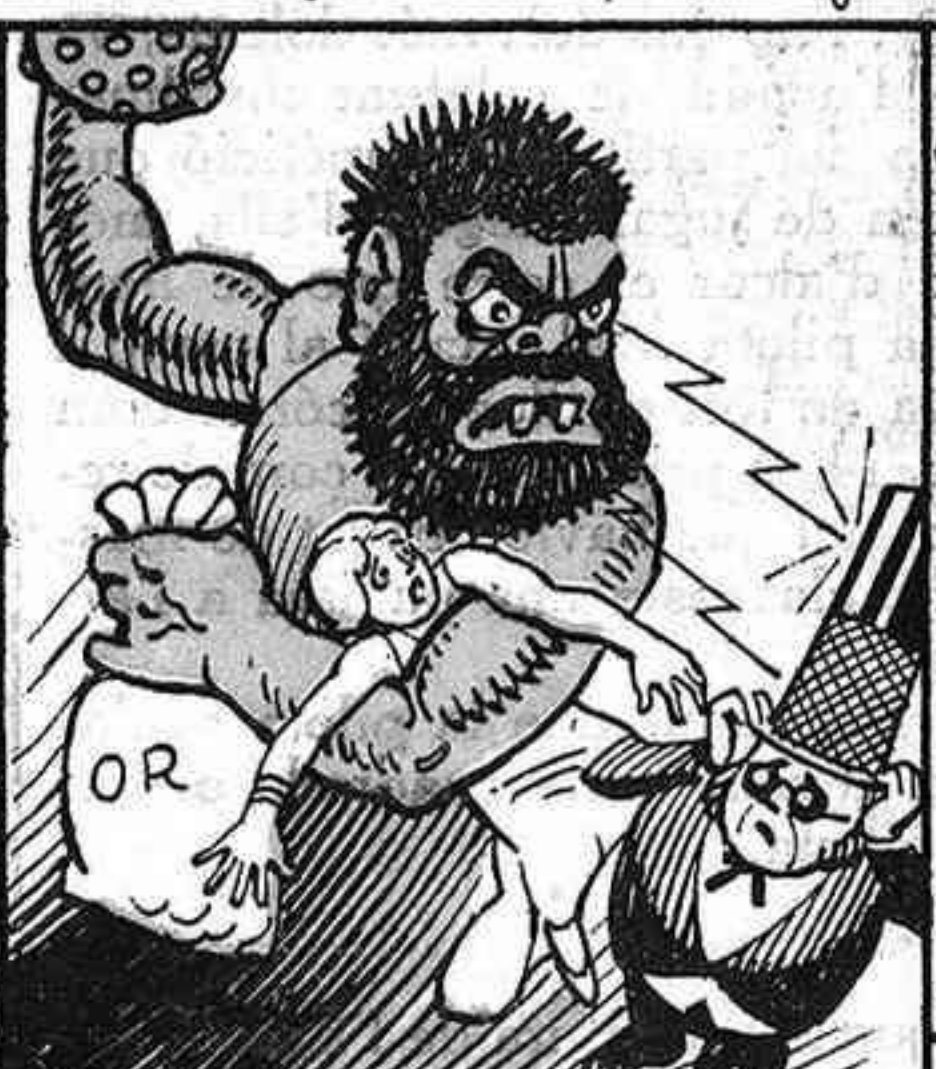
-El senyor Francesc Cambó és amic del darrer Borbó

-I quan és a Barcelona com a català enraona

-I quan quilla en Cametes ell se'n va a fer punyetes

-Inventa l'anarquista de Terrassa (i potser en fa un gra massa)

-Pronostica que ja és cas. No n'enc...

-Quan ve la República s'amaga després surt, parla, i la c...

-L'alia amb els radicals els requetés i altres animals

-El senyor Cambó és aquest. vigila ciutadà! Sinó, estàs ben fresc

menys preparació. ¿Com és que diumenge es va decidir a xutar i en poca estona va fer un gol, i n'anava a marcar un altre? Cal que faci el mateix joc ras i ràpid del campionat de Lliga, i el Barcelona tornarà a fer gols abans que els contraris endevinin les intencions dels jugadors.

**

Sembla que en Gual, del Sabadell, fa el pagès i no té gaires ganes de jugar.

En Gual, al començament del campionat de Lliga, ja se'n volia anar a l'Espanyol i ha jugat al Sa-

badell, però ho ha fet malament perquè el donessin de baixa.

Els de la Creu Alta estan enfadats. Jo no m'enfadaria. Negociaria la baixa i el deixaria guillar. Però això sí: si l'Espanyol vol gustos, que se'ls pagui... No val a badar!

croniqueta de la setmana

Els vigilants de Barcelona han nomenat el divertit Jaumar de Bofarull President Honorari.

Ja ens ho deien de petits que el perdre les nits enterboleix el judici...

* * *

Segons han dit els diaris, el senyor Bausili és el tresorer del Front electoral de les dretes.

Ja saben, doncs, si no ho saben, on «està el bausilis»...

* * *

El diem-ne Pressupost electoral de la Lliga ha passat, a l'Ajuntament, sense obstacle de cap mena. El senyor Viza, conseller gestor d'Hisenda, no hi ha posat la més petita dificultat...

Es allò que hauran dit els de la Lliga: «Veni, vidi Viza».

* * *

La Lliga dels trenta anys de catalanisme, s'oposa per tots els mitjans que siguin reposats a llurs càrrecs els regidors que va elegir el poble.

D'això «La Veu» en diu treballar per Catalunya.

* * *

El senyor Vendrell, tinent d'alcalde lligaire, posa tota mena d'en-

trebancs als veïns que militen en els partits d'esquerra, quan aquests necessiten inscriure llur nom a les llistes electorals...

El senyor Vendrell, també, a la seva manera, lluita per la causa de l'ordre. De l'ordre especialíssima que rebrà quan les eleccions siguin passades.

* * *

El senyor Escales no s'ha volgut donar per enterat de certes al·lusions. I els que el manen li han donat una satisfacció en forma de gasetilla.

Esperàvem del senyor Escales una altra sortida.

Una sortida de peu de banc.

* * *

Vostès devien creure que el senyor Solá de Cañizares (Don Felipe de...) s'havia fos. Doncs, res d'això. Ja torna a parlar en els mítings de barriada.

¿Que per què no ha fet sentir la seva aflautada veu a les Corts? Segurament per modèstia. I qui sap si per companyonia, per no esguerrar els èxits oratoris del seràfic Pellicena.

* * *

Els qui deien que el «Camel Touring Club, d'en Calderó no ar-

—¿Un món exemplar?

—Sí. Gilis. Quiñonus rabirossus.

ribaria al poble, s'han equivocat de mig a mig.

Ha arribat al Poble... Espanyol, de Montjuïc, amb vistes a la taquilla.

¿Què més volen?

* * *

Copiem de «La Veu»:

«Pel que nosaltres hem estat sempre, voteu-nos».

Si precisament el poble no els votarà «pel que han estat sempre».

* * *

Llegiu els editorials de «La Veu»... Passeu els ulls pels articles de «El Matí». Mireu les coses que diu el Brusí...

¿Oi que tot plegat es pot condensar en una sola paraula?

Por.

* * *

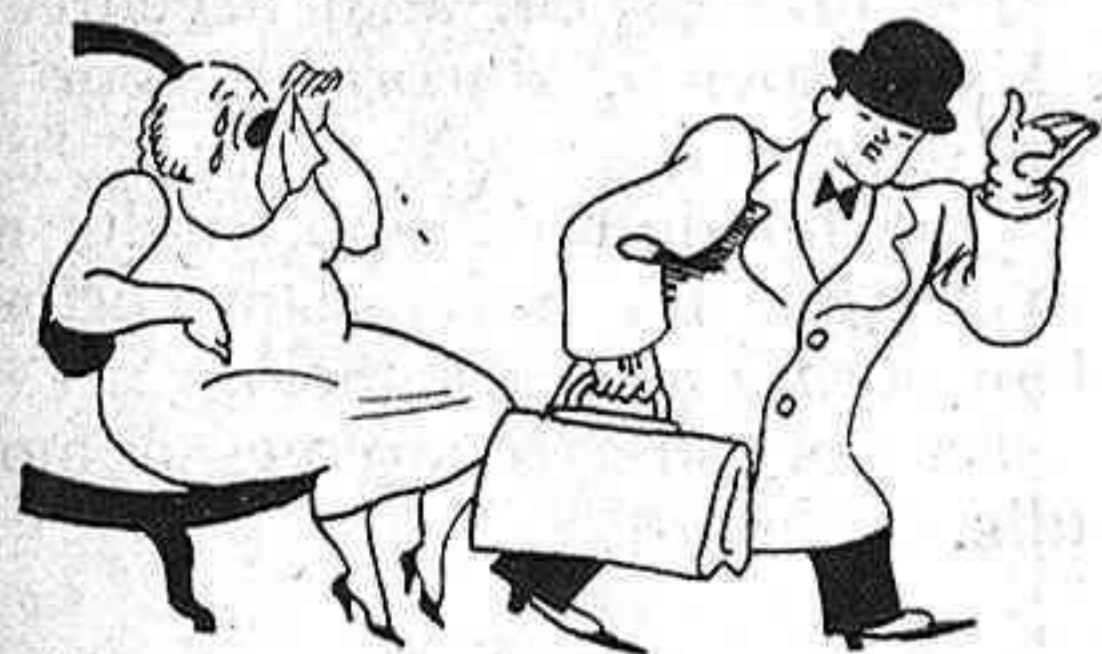
En Brunet té la gosadia de qualificar els homes del 6 d'octubre de «agents provocadors».

Nosaltres no coneixem altre agent provocador que el Manuel Brunet.

(Provocador, segons el Diccionari, no és solament el qui provoca, sinó també el qui fa provocar).

* * *

L'Església catòlica, apostòlica i romana, condemna severament el divorci.

El grotesc Baró de Viver s'ha divorciat de la seva dona.

El Baró de Viver és un acèrrim catòlic, apostòlic i romà.

* * *

En Cambó, certa vegada, amb motiu de la sortida del Diccionari Fabra, va trametre als editors una lletra autògrafa, en la qual va palesar que no sabia escriure el català.

Per això, ara, en les lletres que envia a tots els amics i coneguts, demanant diners per a les eleccions, només hi posa, autògrafa, la signatura.

* * *

Els militars republicans que sofreixen condemna, són objecte d'un tracte severíssim.

Els militars del 10 d'agost foren objecte de totes les consideracions.

Es que aquells eren «caballeros».

* * *

L'Associació Catòlica d'Assistència Domèstica ha començat la seva tasca d'ensibornar criades de servei per fer que votin les dretes.

Perden el temps. Els xicots de les minyones tots són esquerrans.

* * *

Diu «El Correo Catalan», que Pere Botero és preferible a les esquerres.

I conseqüents amb aquests principis, s'han aliat amb en Cambó.

* * *

Ja ha començat a sortir aquell «no voteu» tan car a les dretes.

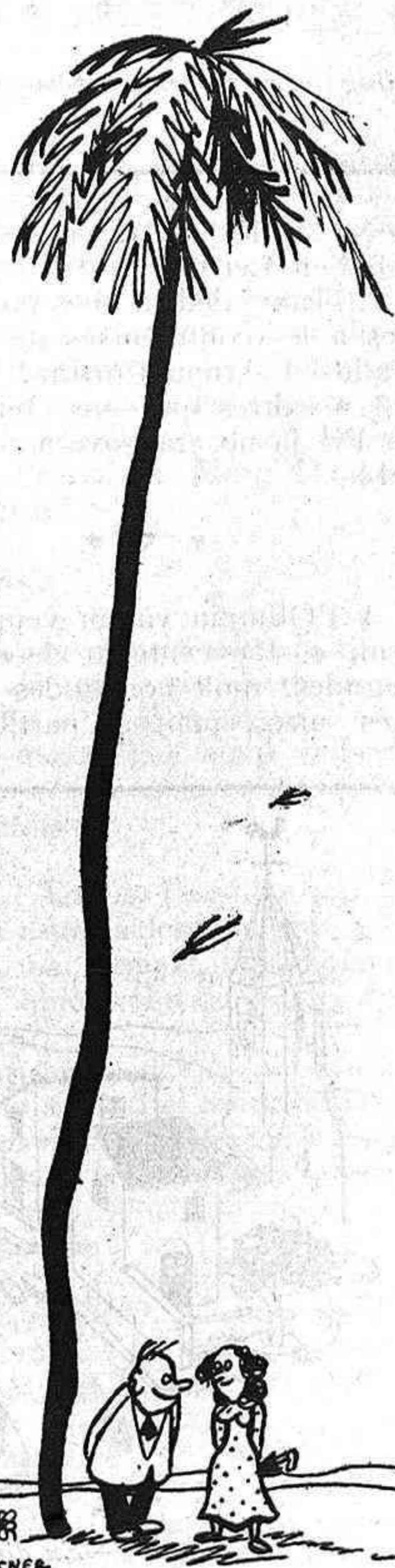
I consti que havem escrit *car* sense cap mena d'intenció.

«Sense Estatut hi pot haver catalanisme» ha dit Cambó.

Evidentment. I hi pot haver alguna cartera de ministre...

I, sobretot, aquell ordre que permet tallar el cuponet...

* * *

—Aquest Portela tornarà a donar joc.

A mi mai no m'ha ofès la presència de Crist al capçal de les escoles.

(Del discurs de l'Olimpia)

—Don Ale, ¿Ja no se'n recorda de la barrila que feia en els cèlebres banquets de promiscuació?

El cardenal Gomà ha llençat una pastoral electoral.

Sempre ho havíem esperat que en aquestes eleccions no els faltarien cardenals a les dretes.

Però tan aviat, no ens ho pensàvem.

* * *

El Sr. Ventosa i Calvell, sublíder de la Lliga, ha demanat a Portela que no els esguerri la jugada presentant candidatura ministerial per Barcelona.

Pel que es veu, ja tenen tots els morts compromesos.

* * *

«¿Permetreu que el càrrec de diputat per Catalunya s'encomani a persones evidentment anticatalanes?»

¿Que si això és de La Humanitat? No, senyors! Es de «La Veu» del 17 de febrer del 1914.

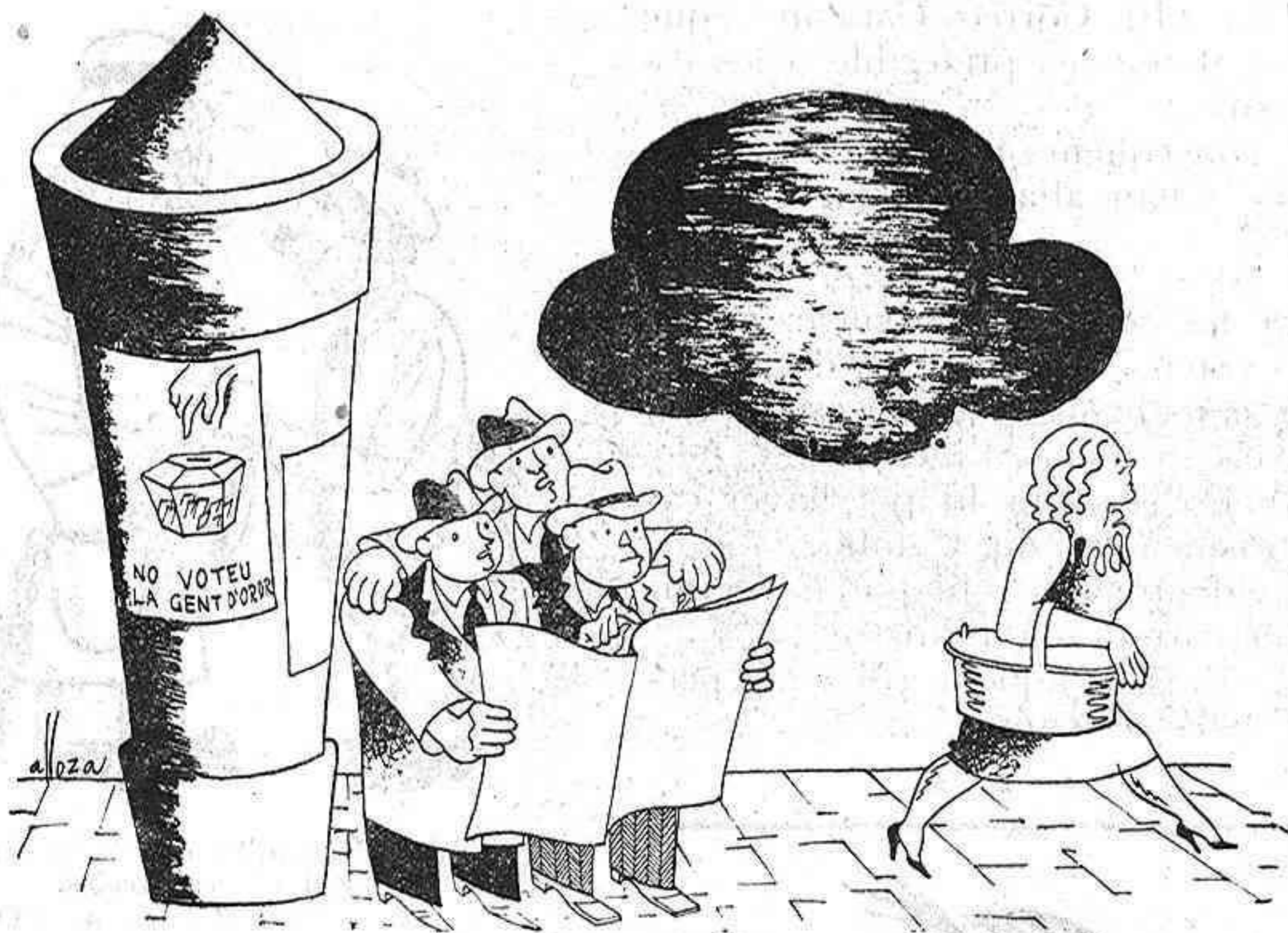
* * *

El senyor Lerroux anà a casa en Pic, amb qui celebrà una llarga conferència, d'amagat d'en Santamaria, naturalment.

No fos cosa que s'anés a rompre «la magnífica cohesión del partido»!

* * *

L'arquebisbe de Granada, en una pastoral, ha demanat que fos-

—Fixeu-vos què ha dit Rahola en un miting: «Lerroux és una poma podrida».
—Bon profit els faci.

fa la cullera o treballa per agafar-la...

En un grup fins hi vàrem sentir parlar català!

* * *

El senyor Lerroux quan veu un Sant Crist s'entendriex.

Els «radicales de la vieja guardia», també.

I fins «El Progreso» quan reaparegui portarà les quaranta hores...

* * *

Pel que es veu, anar a veure un vaixell soviètic ancorat al port és un delictes.

Que ho diguin, sinó, molts minyons que per haver estat curiosos han dormit a la delegació.

La por posa teranyines a molts ulls.

* * *

sin empresonats tots els homes de consciència lliure.

nes a parlar del discurs sentimental d'en Lerroux.

En canvi dedica unes poques ratlles a les conferències de Rubió i Tudurí i Arnau Cortina.

I nosaltres que ens creiem que en Pic ja no era governador general!

* * *

A l'Olímpia vàrem veure els de sempre. Un centenar de cares conegudes, molt conegudes que només surten quan «el partido» aga-

La Lliga pacta amb el senyor Portela.

La Lliga sap que el senyor Portela és maçó.

La Lliga pacta, doncs, amb els maçons.

La Lliga va aliada amb els elements antimaçònics.

La Lliga és i serà sempre la Lliga.

* * *

A València tots els elements han rebutjat d'anar col·ligats amb en

Ves per on ens ha sortit un governant...

L'any 1906, el Sr. Lerroux es va declarar antisolidari, per no poder tolerar que els republicans s'aliessin amb els carlins i els monàrquics.

¡Quina pena deu fer ésser «consecuente»!

* * *

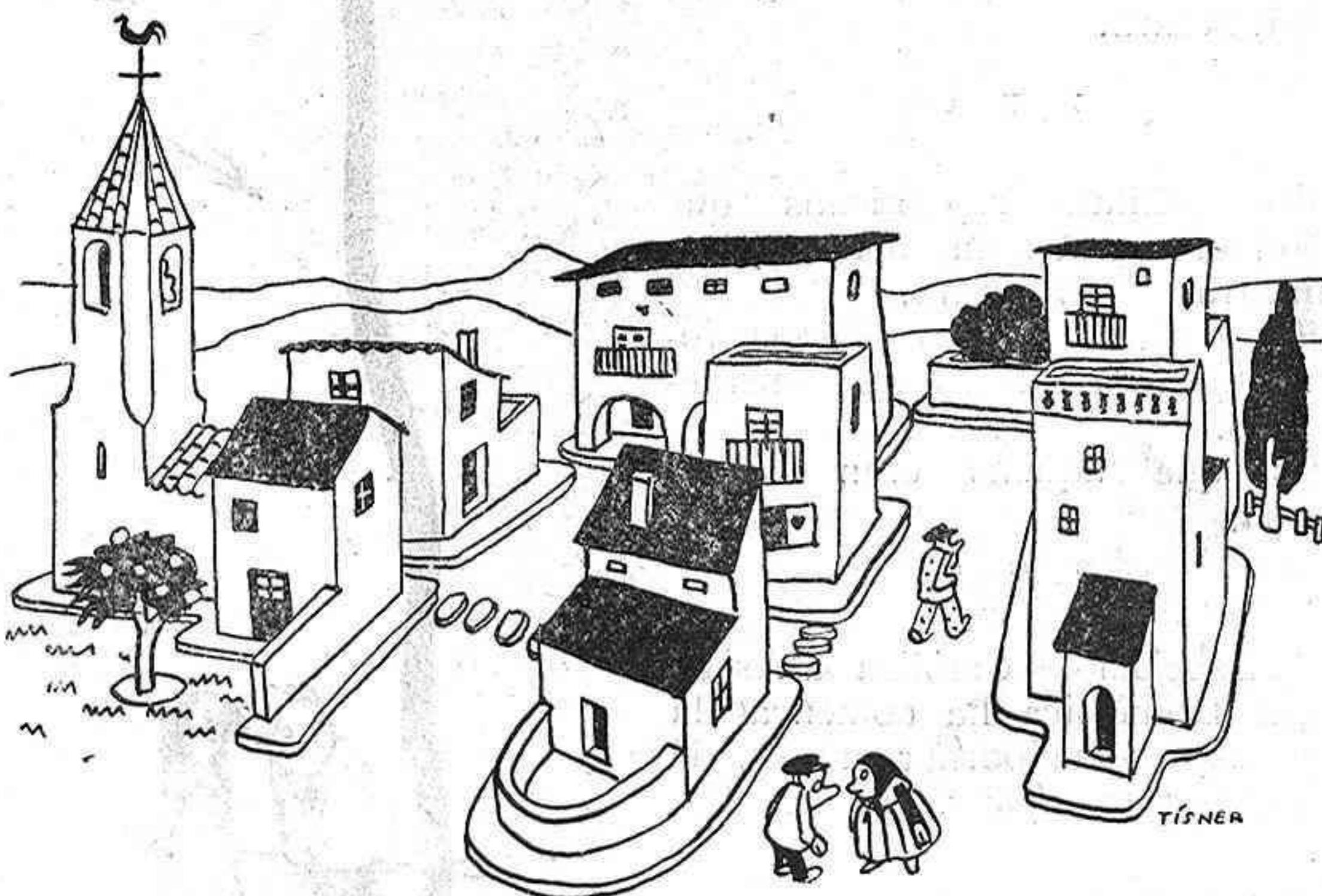
Els nens falangistes que van a la Universitat —a Barcelona hi ha de tot —com que no s'atreveixen a donar la cara per por de rebre, hi envien agents provocadors per tal de moure aldarulls...

* * *

Els nens falangistes perden el temps. I els seus «papás» els diners.

* * *

El Full Oficial dedica dues pla-

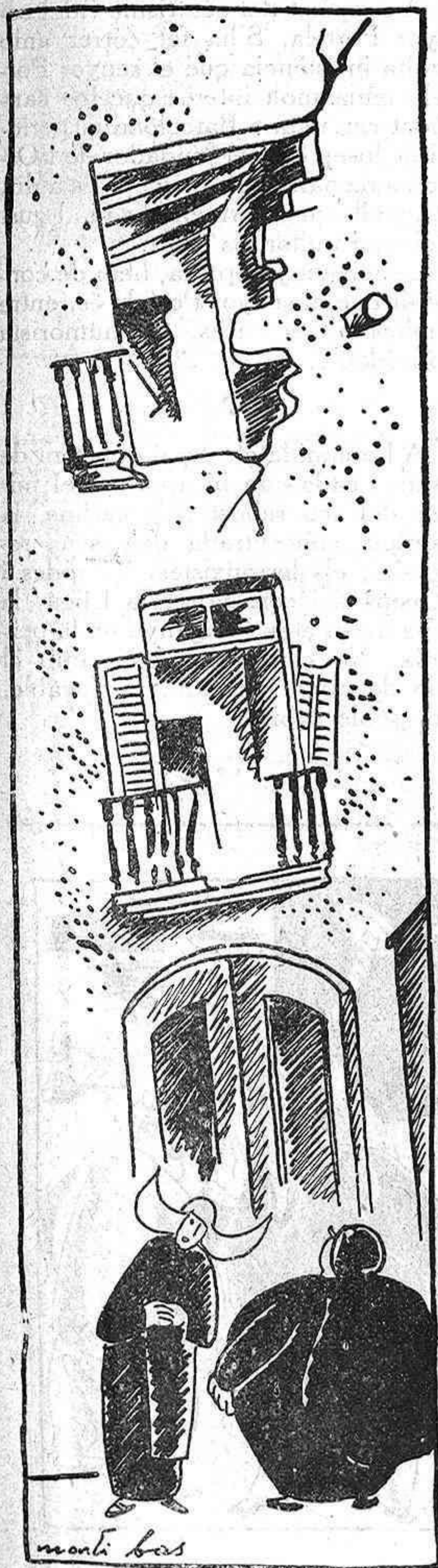
—En diuen Front d'Ordre.

—Ah, vaja: Front de Reial Ordre.

Blasco per mor d'allò de l'estraperlo.

A Barcelona el senyor Lerroux ha vingut i ha donat un míting i ha anat de bracet amb Pic i Pon.

Envegem als valencians. Paraula!...

Propaganda electoral de les dretes.

Teló enlaire

LES ESTRENES

Al Teatre Espanyol

Barris Baixos. Un nou èxit de Lluís Elies. Un èxit més. En *Barris Baixos* floreix la fecunda inspiració del jove autor. Cada personatge és un estudi del tipus que representa, i cada escena, un recull de sensibilitat artística i literària que ofereix al públic com un pomell de flors.

L'èxit assolit el dia de l'estrena era d'esperar.

La Companyia Vila-Daví, molt encertada.

F. C.

ELS ALTRES TEATRES

Al Romea

Mamà Inès. — Segons les gasetilles de comptaduria, l'esmentada obra és una *estupenda creació* d'Antònia Herrero. Segons nosaltres, un rave sec que aquesta setmana morirà al cartell. El públic ja està fart de cançons, i per altra part el senyor Burgues ja deu estar a punt de cobrar aquelles *cent mil ballarines* del *Procés de Mary Dugan*... tots contents.

Al Victòria

El públic d'aquest teatre ja no sap què fer de tant arròs, però és allò que es diu. A manca de pa... bo és l'arròs, encara que sigui valencià.

Al Novetats

Folch i Torres, l'ex-filantrop, l'amo dels espectacles d'infants a Catalunya, ha estrenat *Una noia per casar*. L'obra, val a dir-ho, ha agradat força.

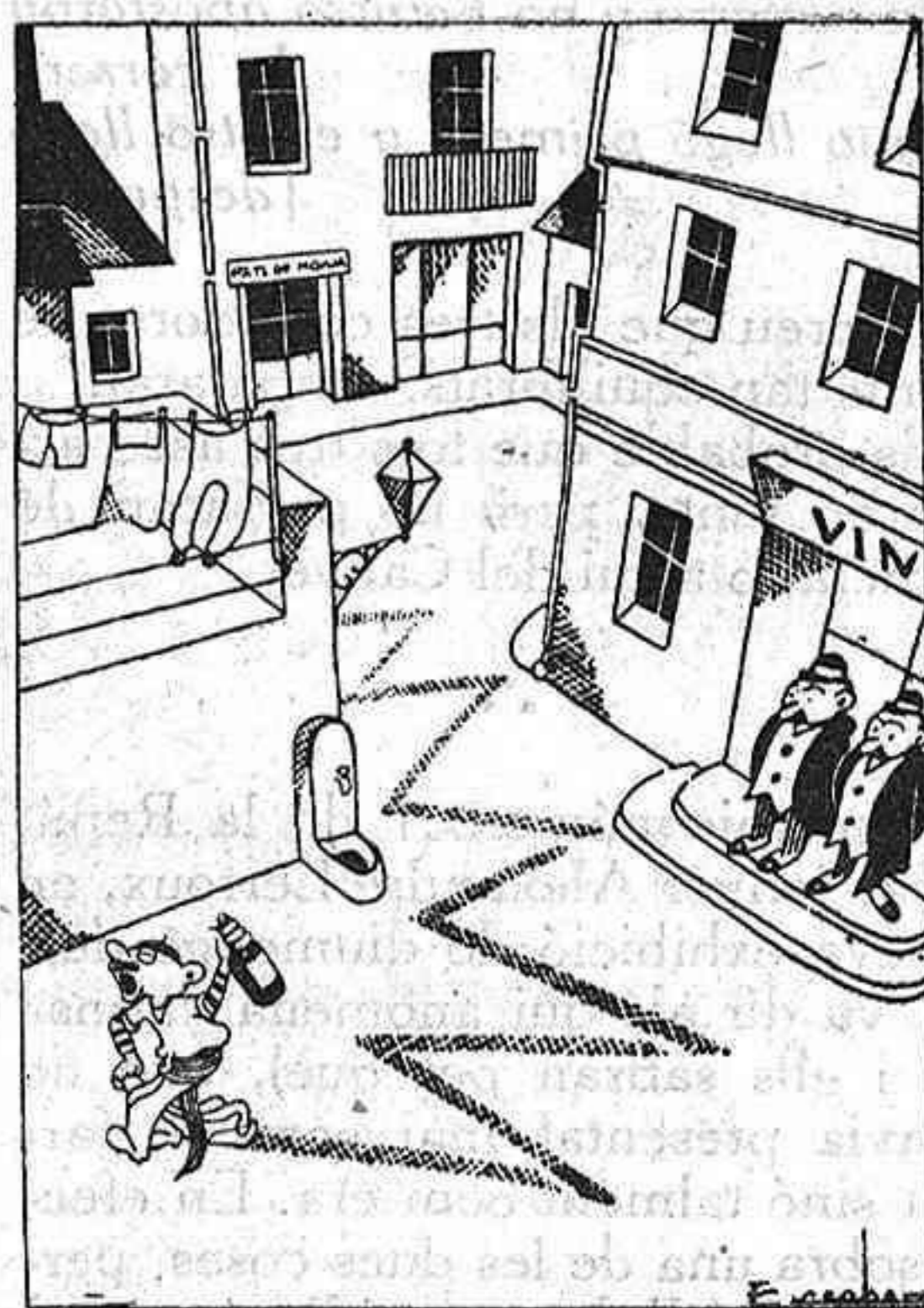
Estem segurs que la publicarà el «Patufet» aviat. I el *señor Bonavia* i *Fantazias* es morirà d'enveja i la publicarà en el *bloc* de l'any vinent.

Al Poliorama

Maria de la O. ja comença a ésser centenària. La qual cosa vol dir que aviat serà *Marieta de la U*...

Al Còmic

Aquestes *Dones de foc* fan més foguera que els abissinis. Ens inte-

—Fixa't, no fa esses.
—Es de la Ceda.

ressaria saber de quina substància són fetes per esdevenir tant incombustibles. Ni que fossin de maó refractari...

Al Barcelona

¿*Quién soy yo?* Això mateix li preguntàvem la setmana passada. Ara resulta que és Rafael Riveles.

Estàvem convençuts que era en Lerroux...

Finis

Als altres teatres, cinema a tot drap (uns tres metres quadrats) a excepció feta del *Nou*. Sembla que, a la fi, un tal Fontana ha escanyat un ànec, un músic, advocat i àdhuc milionari. L'obra de debut és aquella de la revolta al camp andalús...

PROU

ESQUELLOTS

El dia de la Candelera va tenir lloc a l'Olímpia la tercera sortida de la cursa de bandarrisme iniciada pels indiscutibles asos Cambó i Ventosa. La prova va anar a càrrec d'Alexandre Lerroux ben conegut i acreditat en aquest esport.

Quant al resultat final, si bé hi ha aquella copla que diu:

«Un navarro y un baturro apostaron
[a correr;
el uno llegó primero y el otro llegó
[después»,

hom creu que els tres corredors, de mèrits tan equilibrats, empataran.

Es probable que tots tres asos arribaran junts, però no passaran de la meta, o sigui del Canyet.

**

L'enemic número 1 de la República, senyor Alexandre Lerroux, en la seva exhibició de diumenge darrer, va dir als qui anomena «afins» (ell i ells sabran per què), que no s'havia presentat mai com un farsant sinó talment com era. En efecte, sobra una de les dues coses, perquè l'una i l'altra són idèntiques.

**

Fa molta gràcia veure com «El Correo Catalán» fa el panegíric d'Alexandre Lerroux!

I llegir, encara, com demana als «fieles» i als «patriotas» que votin la candidatura en la qual va barrejat el vell autor de «Rebeldes, rebeldes», POR AMOR A DIOS, POR EL BIEN DE LA PATRIA Y PARA LA FAMILIA!!!

Ja diuen que Déu fa perdre el seny als qui vol deixar de la seva mà.

**

A hores d'ara, totes les monges deuen pregar per al triomf del seràfic Alexandre Lerroux, aquell que anys enrera els volia aixecar el vel i fer-los una pila d'angelets.

Moltes monges deuen dir: —Déu li va tocar el cor de no tirar endavant la seva fal·lera d'aixecar vels.

Algunes, però, deuen sospirar, consiroses, en evocar aquella falsa alarma.

**

No s'ha d'ésser molt vell per a recordar aquells ninots que venien a can Massana del carrer de Fivaller, per posar a les mones de Pasqua, que movien el cap en actitud afirmativa, i deien: «Sí, senyor.»

El senyor Escalas ens evoca aquells ninots. Ell resulta ésser un autèntic «sí, senyor!». Pel seu propi impuls no fa ni diu res. Té un concepte orgànic i digestiu de la vida, i va fent, mentre el rellotge tingui corda.

Si la sort no l'hagués afavorit, l'hauríem vist a l'antesala de qual-sevol casa de senyors anunciant els visitants, o bé passant targetes en una safata. Com que, fent honor al seu nom, ha pujat com una carabassera, el seu esperit de servidor innat s'ha pogut esplaiar en esferes més altes. Sempre, però, serà un home al dictat, un perfecte «sí, senyor».

**

A Condylis, el Lerroux grec que va lliurar la república als monàrquics, el resultat de les eleccions no li ha provat i ha mort de l'enrabiada. En el mirall de Condylis s'haurien d'emmirallar més de quatre vividors de la república... i de la monarquia.

**

Pel que es veu, al Front Català d'Ordre, li comencen a sortir banyes. El que falta saber és qui és l'adúlter i qui l'«adulterat».

Diem això, perquè cadascú anirà per ell per veure qui es salva del naufragi.

**

El senyor Portela mira de posar a la pràctica el que els castellans diuen «a río revuelto ganancia de pescadores». I pel que pugui ésser, ha plantat xarxa per a agafar peix sense escrúpols de cap mena.

Algú ha dit, fent un joc maliciós de paraules i recordant antecedents d'anys enrera, que si el contacte entre certs elements de la dreta i del nonat centrisme arribava en una més fonda intimitat, ens trobaríem amb que l'«straperlisme» es podria convertir en «straportelisme».

**

A propòsit del centrisme i del senyor Portela. S'ha fet córrer amb molta insistència que el senyor Portela tenia molt interès que fos candidat centrista a Barcelona el periodista Josep Pla, el fundador de l'Orde mercenària dels Brunets, és a dir, d'aquells que escriuen al so i al gust dels qui millor els paga.

Coneixent Josep Pla, hem de convenir que el senyor Portela és, entre moltes altres coses, un humorista formidable.

**

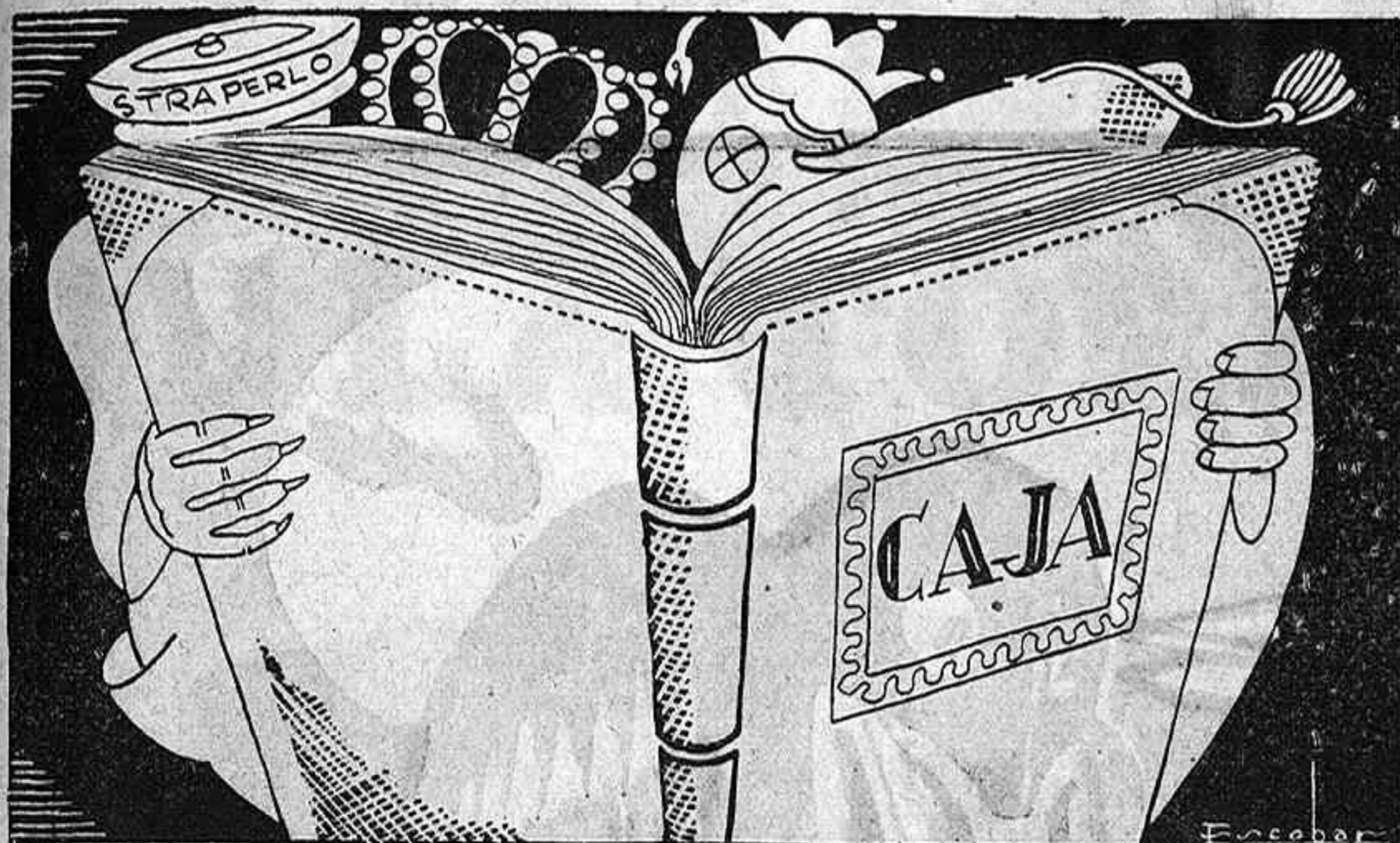
A l'amanida electoral del front de dretes, cadascun hi aportarà el millor del seu rebost. Els carlins, la ferotgia concentrada dels seus requetès; els lerrouxistes, les rodes i el cens del cementiri; la Lliga, la seva mestria en l'engany i en la perfídia. No compten, però, amb el cop de puny definitiu, implacable, del poble sobirà.

**

—Diu que vénen carregats d'ordres.

—Ja estan ben carregats de punyetes, ja!

PASSANT COMPTES

Això és... tant per la campanya electoral i tant per la campanya anti-electoral.

A Mollet, per una d'aquelles casualitats que només passen al voltant d'eleccions, hom ha fet comèdia simulant un intent d'incendi de l'església del poble.

No es poden fer bromes amb el foc. A més, certes bromes fan com les processons. N'hi ha experiència.

**

Caritat cristiana.

A Falset, va morir una dona, i d'acord amb la seva voluntat i la dels seus parents, l'enterrament havia d'ésser civil. El rector es va en-

testar que fos catòlic, car no podia permetre que les mortals despullés no anessin a la fossa sense la companyia eclesiàstica. L'autoritat va fallar que calia acatar la voluntat de la difunta i llavors el capellà, vermell com un perdigot, va dir: —Així, doncs, que el dimoni se l'emporti!

**

Els qui reben ordres públiques de Roma acusen els esquerrans d'obeir unes hipotètiques ordres de Moscou. I encara que fos així. Preferim es-

trènyer la mà d'un camarada rus que no pas besar la sandàlia del Sant Pare.

**

Aquest Duelo ens matarà a disgustos. ¿No ha vist sortir encara cap aurora boreal? ¿Es dir, que el tindrem fins passat l'escrutini? Vagi-se'n abans, home! Faci'ns aquest favor!

CORRESPONDENCIA

Pep.—Ciutat. — Bé de dibuix, els acudits molt encertats, però per excés d'original queden a rera-guarda.

Albert de la M. — S. Feliu de Guíxols. — Mirarem que es publiqui; ho feu molt bé. Gràcies.

Agustí Vidal. — Ciutat. — Darrera el taulell estareu bé, però com a artista de cinema, una cafetera.

T. R. — Granollers. — Per què no paga el que deu.

Roser Florit. — Sabadell. — No publiquem pàgina femenina.

Camisol.li. — ¿Vostè és feixista o fa «xiste»? Aclareixi'ns-ho.

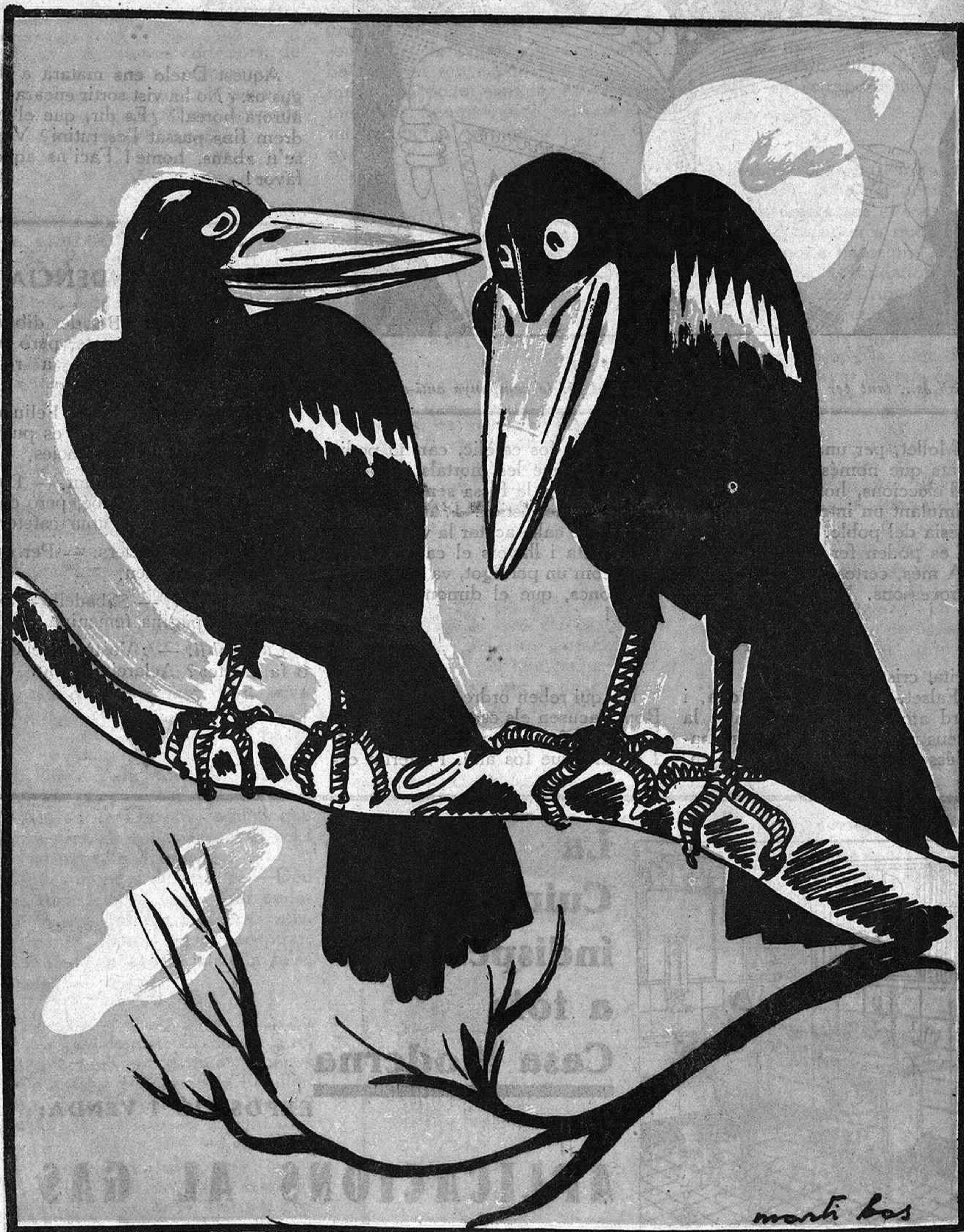

**La
Cuina a Gas
indispensable
a tota
Casa Moderna**

EXPOSICIÓ I VENDA:

APLICACIONES AL GAS

Avinguda Portal de l'Àngel, 20

PARLEN ELS CORBS

—A nosaltres, ens convé que guanyin les dretes...
tornarem a tenir carn fresca.